***

„Та ето кждѣ ми се (й) крила смъртьта,
Въръ таз' ли прогнила кость лобна!"
Изъ мъртвата кость, подъ сама му пета,
Изви се меж' туй змий гробна,
Уви се въ кракътъ му кат' лента завчасъ:
И викна внезапно ужилений князь. . . .

***

Прѣливатъ се чашитѣ съ вино, кипятъ:
За Олега тризна се струва,—
Князь Игоръ и Олга на хълмътъ стоятъ;
Край брѣгътъ дружина пирува;
Бойцитѣ споминатъ прѣминали дни,
Юнашки походи и страшни войни.

Въ наший вѣкъ отъ вѣра сѫдена,
Когда вѣрующий вѣрвѣ
Дабѣ отъ гроба, отъ сѫда
Изтрак да му е одѣден
Единъ да велики дѣй имѣ,—

Горчъ' отъ бѣдний отъ сладъ людин
В' душата кротка искра тай!... тай
Отъ дух и сила и будеж
Той над великаца вадѣй;

С' нѣмъ отъ вѣрдом да доспѣе
В' небо, в' дом ангелски
На изгорѣла кръвнаа житка
И небеса достигна
Да
Разгоръна вѣчкой сѫд;
С' дѣтска
Не отвръзна вѣрний кръ.

89/18

Библиотека Университет Пловдив
инв. № 397
1903
1681